

Birkaç hafta önce pek de başarılı olmadığımı söylediğim bir sınava girmiştım. Sanırım o sınavda yüksek puan alanlardan bazısı kopya çekmiş. İsimlerini görünce onların adına ben de utandım.

Bir ölçü getirince, insan tabiatı o ölçü için çalışmaya, bazen de ölçüyü şaşırtmaya çalışıyor. Üniversiteye girmek için bir ölçü yaratınca, insanların o ölçüyü haketmeden aşmaya çalışmalarını da beraberinde getiriyorsunuz, Tüm ölçülerin genel bir kusuru, hemen her konuda münafıklar yaratması.

Buradan bakıp *ölçü olmasın* demekse bana başka bir tuhafılık gibi geliyor. Her ölçü eksik olabilir, hepsinde aksayan taraflar olabilir, yine de ölçülerin ortadan kaldırılması için bu ihtiyacın ortadan kalkması şarttır. Mümkün müdür? Bu kalabalıkta hayır.

Daha güzel ölçüler gerekiyor, daha iyi düşünülmüş ölçüler, mesela bir insanın hayatını üç saatlik bir sınava hapsetmemek gerekiyor, ama bunun için kafası onbeş yaşında çalışmaya başlamış (ve daha önceki notları/sınavları kötü olan) çocuğa da haksızlık etmemek gerekiyor.

Hayatın ölçüsü, bilginin ölçüsü, dinin ölçüsü ve sair konularda uzun uzun düşünüp, çizgilerin nereden, hangi kıstaslarla çekilebileceğini bulmaya çabaladım. Puslu olmanın güzel geldiği pek çok alan var, bir tercihte bulunmaktansa Nasreddin Hoca'nın *sen de haklısın* dediği gibi, grilerin hepsine birden *gri* demek de mümkün. İnsana fazla düşman da kazandırmaz, yutması daha kolay bir düşünce hem, şekere bulayıp, *hepimiz kardeşiz* edebiyatına sardırmak da mümkün.

Ancak birilerinin eline neşteri alıp bir çizgi çekmesi de gerekiyor, düzeltilmeye muhtaç da olsa o çizgi puslu bir grilikten daha cesurca ve daha insani geliyor bana. *Düz bir insan* gibi görünmemin sebebi bu olabilir. Grilerin varlığının çizgileri imha etmeye yetmeyeceğini düşünmem.